

3) Ἀποκάμνω, ἀπανδῶ Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ.): "Ὅσο νά 'ρε' ὡς ἐδῶ πέρα 'πεσάθ'κε Γέν. Ἐποστάθηκε ὁ γάιδαρος Κρήτ. Ἐποστέκω πὺν τὸ ἀνήφορον Κύπρ. Ἐποστάθ'κα νὰ πορπατῶ Σαρεκκλ. Ἀποστάθηκε τὸ γαϊδούρι Μάν. Ἀποστάθημα ψάχνοντα νὰ σ' εὔρουμε αὐτόθ. || Παροιμ. Ὀπκοῖος γουρᾶ 'ποστέκεται γλήγορα Κύπρ. Οὐλον τὸν βοῦν ἔφαν τον τῶαί 'ς τὴν γουρὰν ἐποστάθηκεν (ἐπὶ τοῦ μὴ φέροντος ἔργον τι εἰς πέρας) αὐτόθ. Οὐλο τὸ γάιδαρ' ἔφας κ' εἰς τὴν ὁρὰ 'ποστάθη (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ὁ μαῦρος του 'ποστάθηκε τῷ ἐκεῖνος ἐβαρύνθη Κύπρ.

"Ἄν ἀποστέκ' ὁ βουδᾶνόν, κρούγ'ν ἄτον τῶιπουκέας, ἄν ἀποστέκ' ὁ γιόκας σου, κρούγ'ν ἄτον μαθαίρεας (βουδᾶνόν = μέγας βοῦς, τῶιπουκέας = πλήγματα βέργας) Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστένω 4. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ κουρασθῇ, καταπονῶ, κουράζω Κύπρ.: Μὲν τὸ φορτῶν-νῆς πολ-λὰ τὸ ἄλογον τῶαί 'ποστέκεις το.

*ἀποστέλλωμα τό, 'πεστέλ-λωμα Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστέλλω, δι' ὃ ἰδ. ἀποστέλλω.

Τὸ ἀποστέλλομενον εἰς τινα δῶρον: Ἐν παίρνεις 'πεστέλ-λωμα τοῦ δεῖνα; Συνών. ἀποδοσίδι 5, ἀποδοσίμι.

ἀποστέλλω, ἀποστέλλω λόγ. ἐνιαχ. 'ποστέλ-λω Κάρπ. 'πεστέλ-λω Κάλυμν. Κῶς κ.ἀ. ἀποστέλλω ἐνιαχ. ἀποστέλλω Λεξ. Δημητρ. Μετοχ. ἀποστελάμενος Πελοπν. (Οἶν.) ἀπεσταλμένος λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἦπ. ἀπιστελμένους Ἦπ. (Πρέβ.) ἀποστελμένος ἄγν. τόπ.

Τὸ μεσν. ἀποστέλλω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποστέλλω. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 1049 (ἐκδ. JSchmitt) «μὲ πονηρίαν ἀπόστελνεν τοὺς καταπατητᾶδες».

1) Πέμπω μακράν, στέλλω λόγ. ἐνιαχ. καὶ δημῶδ. Ζάκ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰων. (Ἐρυθρ.) Κάλυμν. Κάρπ. Κῶς κ.ἀ.: "Ὅπως τὴν εἶδε τὸ βασιλόπουλλο, τὴν ἔβαλε 'ς τὴν καρδιά του, ὦ, ὁ Θεὸς τί μοῦ ἀπόστειλε! (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. Ἐπέστειλέ σου ἡ μάνα σου χαρτὶ καὶ χαρτουλάρι (φρ. λεγομένη ἐν τῇ παιδιᾷ κρᾶ-κουρούνα) Κάλυμν. || Παροιμ. Τὰ κακὰ ἀποσταλμένα τὰ σκυλλὰ τὰ μαγειρεύουν Ἦπ. || Ἄσμ.

Ἐμένα μὲ προστάζουνε, μ' ἔχουν ἀποστελμένο ἄγν. τόπ.

Καλῶς τηγε τὴν κόρη μου τὴν ὥραιοπλουμισμένη, κουμπάρα τὴν ἀπόστειλα καὶ νύφη κατεβαίνει Ἐρυθρ.

Οὐλοὶ 'νρίζουν ἄπρακτοι καὶ καταφρονημένοι, 'ποστέλ-λει καὶ τὴν βίαιαν του τὴν ἐμπιστευτικὴν του Κάρπ.

Βάνει φλουριά 'ς τὸ μαχαμαῖ καὶ τοῦμπλες 'ς τὸ μαντήλι, τῆς λυρεῆς τ' ἀπόστειλε ἀντάμα τῆς νὰ μείνῃ Πάτμ.

Ποτήρι δάκρυα ἔμισε κὶ ἄλλο μισάτωσέ το, τῆς μάνας τῆς τ' ἀπέστειλε μὲ τὸ πουλλὶ τ' ἄονι (ἄονι = ἀδόνη, ἀηδόνη) ἄγν. τόπ. β) Προπέμπω, κατευοδώνω Θράκ. (Ἀδριανούπ.): Τὴν ἀπόστειλαμε τὴν δεῖνα.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβγάλλω 2. 2) Ἦ μετοχ. ἀποστελάμενος ὡς οὐσ., ὁ ἀπεσταλμένος Πελοπν. (Οἶν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστολάρης.

ἀποστεμιάζω Σίφν. 'ποστεμιάζω Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόστεμα, δι' ὃ ἰδ. ἀπόσταμα.

Ἀποκάμνω: Μὲ 'ποστεμιάντζανε τὰ Σαββατοκύριακα. Ἀποστέμιασα νὰ φωνάζω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστένω 4.

ἀποστενεύω ἐνιαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στενεύω.

Καθιστῶ τι πολὺ στενὸν Κρήτ. — Λεξ. Πρω.: Ἦτανε

καὶ πρὶν στένα, ἔπιασες καὶ τοῦ λόγου σου κ' ἐμάζωξες ἔνα σωρὸ κούρκουτα ἐπαὲ μέσα κὶ ἀποστένεψες τὸ δόπο Κρήτ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ὅλως στενὸς ἐνιαχ.: Μὲ τὴ βροχὴ ἀποστένευαν τὰ παπούτσι.

ἀποστενοχωροῦμαι Δλιπέρτ. Τζιμπρ. τραοῦδ. 3,117.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στενοχωροῦμαι, δι' ὃ ἰδ. στενοχωρῶ.

Παύω νὰ στενοχωροῦμαι: Ποίημ.

... ἔθεν νὰ δαίρετον μαζὶν μὲ τὸ παιδὶν τῆς τῶαί ν' ἀποστενοχωρηθῇ, νὰ ν' παρηγορημένη.

ἀποστένω, ἀποστήνω Θράκ. (Μάδυτ.) Προπ. (Κούταλ.)

Σέριφ. 'ποστήνω Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀποστένω κοιν. ἀποστένω Ρόδ. ἀποστένω Πόντ. (Σινώπ.) ἀποστένου βόρ. ἰδιώμ. ἀποστένου Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) 'ποστένω Κύπρ. κ.ἀ. 'ποστένου Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρ. Κύμ. Ὀρ.) 'πουστένω Θράκ. (Σουφλ.) 'πουστένου Εὐβ. (Στρόπον. κ.ἀ.) Θράκ. (Λουλέμπ.) ἀποστάζω Κορσ. κ.ἀ. ἀπουστάζου Α.Ρουμ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 'πουστάζου Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀποστώ Μακεδ. (Καστορ.) ἀποστώ Πελοπν. (Μάν) κ.ἀ. — Γέρ. Κολοκοτρών. 20. Μέσ. ἀποστήνομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀποστήνω-νομαι Κύπρ. 'ποστήνω-νομαι Κύπρ. ἀποστένομαι Κρήτ. Κύπρ. Ρόδ. κ.ἀ. ἀπουστένω-νομι Λυκ. (Λιβύσσ.) 'ποστένομαι Κάρπ. Κρήτ. (Σητ. κ.ἀ.) 'ποστένουμ' Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ἀ.) — ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 3,121 'μπουστένομαι Μεγίστ. 'πεστένω-νομαι Ρόδ. 'πεστένουμ' Θράκ. (Γέν.) ἀπιστενούμενε Τσακων. ἀπιστενούμενε Τσακων. Μετοχ. ἀποστάμενος Στερελλ. (Δελφ.) 'ποσταμένος Κύπρ. κ.ἀ. ἀποστεμένος Κρήτ. 'ποστεμένος Κρήτ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀφίστημι. Πβ. Κορ. ἐκδ. Ἰσοκρ. 2,296.

Ἐν Λυβίστρ. καὶ Ροδάμν. Ε στ. 3854 (ἐκδ. J Lambert) ἀπαντᾷ τύπ. ἀπέστασαν. Ὁ ἀόρ. ἀπόστανα κατὰ τὸ σχῆμα ζεσταίνω - ἐξέστανα, μαραίνω - ἐμάρανα κττ. Ἦ μετοχ. ἀποσταμένος καὶ ἐν Μαχαιρ. 1,412 (ἐκδ. R Dawkins).

1) Σταματῶ, ἐπὶ τροφῶν αἱ ὁποῖαι σταματοῦν εἰς τὸν οἰσοφάγον Μεγίστ. Ρόδ.: 'Ποστέν-νεται μου τὸ φαεῖ Ρόδ. 'Μπουστέν-νεται με - ἐμπουσιάθη με Μεγίστ. Συνών. ἀποστέκω 1 β. 2) Ἀποψύχομαι, κρυώνω ὀλίγον, ἐπὶ φαγητῶν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀφίνετέ το τὸ φαεῖ ν' ἀποστήνεται. Ἐποστήθηκε γάμμι 'νχρά; — Καθόλου δὲν εἶναι ἀποστημένο τὸ φαεῖ. 3) Μετβ. στήνω παγίδας πρὸς ἄγγραν πτηνῶν Θράκ. (Μάδυτ.) β) Ρίπτω δίκτυα πρὸς ἄλιείαν Προπ. (Κούταλ.) Χίος: Ἀποστημένα ἔχω τὰ δίκτυα Χίος. 4) Ἀποκάμνω, ἀπανδῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Ὀφ. Σάντ. Σινώπ. Τραπ.) Τσακων.: Ἀποστένω εὐκόλα - ἀπὸ τοῖς πολλὰς δουλειές. Ἀποστένω νὰ τόνε συμβουλεύω. Ἀπόστασα νὰ στέκωμαι - νὰ περιμένω. Δούλεψε πολὺ κὶ ἀπόστασε. Μὴν τρέχης, γιατί θ' ἀποστάσης. Ἀνέβηκα 'ς τὸ βουνὸ ἀποσταμένος. Ἦρθε ἀποσταμένος καὶ πάει νὰ κοιμηθῇ. Ἀποστένει κανεὶς μὲ τὸ σκάψιμο κοιν. Ἀπόστατσε τὸ γαϊδούρι Μέγαρ. Εἰς τὸν ἀνήφορον ἐγὼ ἀποστένομαι Ρόδ. Εἶναι 'πουσταμένου τοῦ μ'λάρ' κὶ δὲ βααῖν' Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἐν 'πουσταμένος τοῦ κυνηοῦ (ἀπὸ τὸ κυνήγι) Κύπρ. Ἀκισιάτατε ἀπὸ τὰν πορεία; — Ἐκιστάμαί περ'σοῦ (ἐκουραστήκατε ἀπὸ τὸν δρόμον; — Ἐκουραστήκαμε πολὺ) Τσακων. Ἐνα ρακὶ ἀποστάμενο (βραχυλ. ἀντί: γιὰ ἀποσταμένο) Δελφ. Ἀποσταμένο πάτημα (συνεκδ. ἀντί: πάτημα ἀποσταμένου ἐνν. ἀνθρώπου) Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 137. || Αἰνιγμ.

Τὰ δύο τρία γίνηκαν, τὰ μακρὰ κοντύναν, τὰ ἄλογ' ἀποστάσανε καὶ τὸ ρολοὶ ἐστάθη (τὸ γῆρας. τὰ ἄλογ' ἀποστάσανε ἤτοι οἱ ὀδόντες ἀπέκαμον) Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 157. || Παροιμ. Μοναχός σου δούλευε,

